

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lektormisjon

Nr. 8

15. oktober 1985

21. årg.

Ånden selv vitner med vår Ånd at vi er Guds barn

(Rom 8,16.)

For en stor og herlig ting: Å være Guds barn og vite at jeg er det! Å ha fortrolighet med Gud som er barn med sin far! Slik taler apostelen her, slik taler hele Skriften og slik taler alle kristnes saligste erfaring! *Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.*

Hvordan er det nå med denne viktige sak iblandt oss?

Du som leser dette, er du så lykkelig at Guds Ånd vitner med din at *du* er et Guds barn? Du bekjenner deg kanskje som en kristen, du elsker Ordet, ditt liv er ulastelig; men hvordan er det i dette stykke? Hvordan har du det i hjertet? Er du kjent med din Gud, fortrolig kjent, slik at du kan si: Abba, Fader? Det er hovedsaken! Merk deg det! Kjernepunktet i alt kristenliv er at hjertet er fortrolig med Gud for Jesu skyld, at du har samfunn med ham og står i kjærlig forbindelse med ham. Det er selve hjertet og livet i all sann kristendom. Det er det gjenopprettede paradisliv som mennesket mistet ved fallet: en fortrolig barneånd som omgås med sin Gud og taler med ham som barnet med sin far.

Har du denne fortrolige barneånd?

Gå ikke bort fra dette spørsmålet før

du har svart grundig på det! Som sagt, er denne fortrolige barneånd selve hjertet i det åndelige liv. Uten den er alt død og kulde, avmakt og trældom. Og hva skal alt som kalles åndelig liv tjene til, hvis du ikke kommer til denne troens fred med Gud, denne fortrolige omgang med ham? Kristus har uttrykkelig sagt at alt annet godt ikke tjener til salighet, hvis vi ikke er kommet i samfunn med ham og er blitt personlig kjent med ham.

Dette fortrolige forhold til Frelseren er det som gir all kristendom kraft, både til å handle og til å lide. Det er kilden til alt hellig liv. Hos dem som ikke eier denne troens visshet og dette kjennskap til Gud, er kristendommen svak, trælbundet, full av ulyst, tung og maktesløs. De kan ha mange gode tanker og gjøre mange gode forsett. Men det fører ikke til noe! De er stadig træler under verden og sine vanesynder, og er ennå fanget av djevelen.

Selv hos den som virkelig har begynt å tro, men hos hvem troen ennå er så svak at han ikke har frelsesvisshet — eller hvor troen hos en eldre kristen har mistet sin evangeliske frimodighet, så hans kristendom er tung og lovmessig — selv

der blir det bestandig avmakt og trældom under synden. Mennesket blir i det hele tatt tregt og dødt, bekjennelsen blir matt, bønner faller avmektig til jorden, hjertet blir kaldt og tomt. Det eier ingen skatt. Det har ingen tilfredsstillelse, ingen venn framfor andre venner. Og da tørster snart mennesket igjen etter verden og dens tomhet. Hvor meget mer er ikke alt dette tilfelle hos den som slett ikke er kommet til troen, men ennå er helt fanget i trædommens åk!

Derimot når sjelen er kommet til en glad forvisning om sitt barnekår hos Gud og lever i et fortrolig vennskap med Frelseren — for et liv det blir da! For en lyst og kraft til det gode! Og for en glad lovprisning og bekjennelse! Og for en rask avleggelse av alt urett! Dette er Jesu mening, når han sier: *Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, således heller ikke dere uten at dere blir i meg. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer meget frukt.* Og slik sier Johannes: *Vår tro er den seier som har overvunnet verden.* Og så sier profeten: *i stillhet og tillit skal eders styrke være.*

Derfor er det så viktig og nødvendig å eie en full visshet om nåden og stå i et fortrolig samfunn med Frelsen! Det er nødvendig for å ha kraft til å leve et hellig liv. Det er nødvendig for å kunne vende ryggen til verden. Og det er nødvendig for å ha tålmod og styrke i lidelser.

Derfor er det nødvendig å bevare denne barnetillit som sitt dyreste eie! I den eier vi barne- kårrets ånd som gjør at vi kan si: Abba! Far!

Skal vi ikke stanse og hver for oss

spørre oss selv for Guds ansikt: Eier jeg denne barneånd? Har jeg vitnesbyrd om barnekår hos Gud?

C. O. Rosenius

Å kjenna Jesus og bli kjent av han

I ferien var eg på bibelcamping på Fangekassa ved Aremarksjøen i Østfold. Ein dag tok eg turen nedom kyrkjegarden, der blant andre Ole Hallesby ligg gravlagt. Ofte kan det være oppbyggelig å gå mellom gravsteinane, men også alvorleg.

Det som stogga meg denne dagen, og som eg har tenkt litt på i det siste, var eit sitat på ein av steinane. Det var sitert frå Johs. 10,14, der Jesus seier: «*Eg kjenner mine, og mine kjenner meg*». Av alle spørsmål her i livet er dette det viktigaste, om eg kjenner Jesus og blir kjent av han. Det har betydning for kvar eg skal tilbringa evigheita, derfor er det så viktig.

— Det var mangel på dette kjennskap som stengde ute dei dårlege jomfruane, som står omtala i Matt. 25. kap.

— Det var også dette kjennskapet dei mangla som det står fortalt om i Matt. 7,22. Dei hadde tala profetord i Jesu namn, drive ut vonde ånder i Jesu namn og gjort mange under i Jesu namn, og likevel måtte Jesus seia: «*Eg hev aldri kjent dykk. Gå bort frå meg de som gjorde urett*».

— Det var også dette kjennskapet som mangla hos dei jødane som Jesus talar til i Johannes 8. kap. Desse innsåg at Jesu tale var sann og rett. Dei bekjente seg

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender
eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiing
og adresseforandring.

Gåver til bladet kan sendast kass. S. Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.
Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

den du sende, Jesus Kristus. (Johs. 17,3).

Som me her har sett, skjer dette at me lærer Jesus å kjenna ved at me blir verande i det ordet som Jesus har forkynt om seg sjølv og sin stedfortredargjering for oss. Det er *sjølv budskapet om Jesus* som gjer oss fri, og ikkje ditt strev med å leggja synda av og bli eit betre menneske. — Du som såleis tar di tilflukt til ordet om Jesus, blir ordet som stod på gravsteinen ikkje berre alvorleg, men også til glede, og opmuntring på vegen heim til himmelen. Og du kan få syngje med Per Nordsletten: «Jeg kjenner et navn med så deiling en klang, og om dette navn vil jeg syng en sang. Det navnet er Jesus, Imanuel god, som har meg gjenløst til Gud med sitt blod».

D. R. Lid

også som truande, men Jesus kjende dei likevel ikkje. Slik som desse mennene hadde det, er det nok mange som har det i dag også. Korleis har du det, du som set og les disse orda? Kjenner du Jesus, og vil du bli kjendt av han ein dag når alle skal møta han?

Kva har så Jesus å seia til desse menneskene, og til deg som ikkje kjenner han? «Vert de verande i mitt ord, så er de rette læresveinane mine, og de skal få kjenna sanninga, og sanninga skal gjera dykk frie». (Johs. 8,31—32). Denne sanninga er ikkje kva sanning som helst, men den sanning Jesus omtalar i Johs. 14,6: «*Eg er vegen, sanninga og livet*».

Sjølv om mangt er forandra sidan Jesus sa desse orda, så er Jesus og hans ord det same i dag. (Hebr. 13,8). Jesus omtalar også dette kjennskapet som *det evige livet*. «Dette er det evige livet at dei kjenner deg, den einaste sanne Gud, og

Kristus er alt, i alle

(Kolles. 3,11)

Jesus seier i Johs. 17: Det er det evige livet, at dei kjenner deg den einaste sanne Gud, og den du utsende Jesus Kristus. Det er ein einaste stad me kan få denne kjenskapen, og det er gjennom Skriftene, som me hev fenge samla i Bibelen. Då Jesus gjekk i lag med dei tvo sorgfulle disiplane på vegen frå Jerusalem til Emaus, sorgfulle fordi Jesus var død og alt dei hadde vona på var falle i grus, sa han: «Å for uvituge de er, og for seinhuga til å tru alt det som profetane hev tala! Laut ikkje Messias lida dette fyrr han kunne ganga inn til sin herlegdom? So tok han til frå Moses og alle profetane, og i alle Skriftene la han ut for dei det som var sagt om han der».

Det finst mange uvituge, seinhuga til å tru det Skriftene vitnar om Jesus også i vår tid, difor lever og dør dei i si vantru og går inn i den evige fortaping. Men søkjer du, og finn du Jesus og lærer han å kjenna, då finn og vinn du alt, for Kristus er alt i alle.

Korleis kan me så finna og vinna Kristus og bli funnen i han? Det finn me svar på i same kap. her i Kolles. 3. I vers ein og tvo les me: «Er de oppreiste med Kristus, so søk det som er der uppe, der Kristus set ved Guds høgre hand! Ha hug til det som er der uppe, ikkje til det som er på jorda! For de hev døytt og dykkar liv er løynt med Kristus i Gud».

Er du av dei som søkjer og leiter etter Jesus, etter å læra han å kjenna og vinna det evige livet, så seier Guds ord klart: Søk det ikkje i det som høyrer jorda til. Søk ikkje å finna Jesus i ditt eige hjarta, eller i det liv du lever og dei gjerningar du gjer, heller ikkje i det liv du lever som kristen, eller ved å søkja etter ein feilfri menighet her på jorda, slik mange menneske gjer. Skrifta seier at me skal søkja der uppe der Kristus set ved Guds høgre hand, og han openberra seg for vårt hjarta åleine gjennom Guds ord, ved den Heilage Andes gjerning som let opp skriftene, «herleggjer meg for hjarta og tek av mitt og gjev dykk», som Jesus seier i Ordet.

«For de hev døydt, og dykkar liv er løynt med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, vert openberra, då skal de og verta openberra med han i herlegdom.» (Kollesens. 3, 3-4) Her ser me at *Kristus er det evige livet, at han er vårt liv*, og at vårt liv er *løynt med Kristus i Gud*. I Johs fyrste brev 5, 11-12 står det: «Gud

hev vitna om Son sin. Og dette er vitnemålet at Gud hev gjeve oss æveleg liv, og dette livet er i Son hans. Den som hev Sonen, hev livet: den som ikkje hev Guds Son, han hev ikkje livet». Gud vitnar også gjennom Jesu munn: «Eg er veien, sanninga og livet, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg».

Når det gjeld vår frelse og vårt forhold overfor Gud, som er heilag og rettferdig og toler ikkje det minste synd, kan ingen av oss menneske møta med noko av vårt eige. Me er alle etter fallets dag døde i synd og ovetredelse, og sett med Guds auga klebar det synd ved alt me er og gjer, kven me så er, for Gud gjer ikkje forskjell på folk. «Her er ikkje grekar og jøde, umskjering og fyrehud, barbar (manglar dannelse), skyte (ville nomadefolk), træl, fri mann, men Kristus er alt i alle. Med andre ord: Kven me så er menneskeleg tala, kan ingen møta Gud utan Kristus, og på andre sida kan alle bli fullkomen frelst som kjem til Gud ved han. «Difor kan han fullkomleg frelsa dei som kjem til Gud ved han; for han lever alltid til å ganga i bøn for dei. *For me laut ha ein sovoren øvsteprest som er heilag, uskyldig, rein, skild frå syndarar og upphøgd yver himlane.*» Det må me ha avdi ingen av oss er heilag, men vannheilage, me er ureine, skyldige og ureine for Gud, fortapte syndarar, utestengde frå Guds himmel. (Hebr. 7, 25-26).

Men ei hovudsak i det som her er sagt, er: Me hev ein sovoren øvsteprest som sette seg ved høgre sida åt kongsstolen til Majesteten i himlane, med presteleg tenesta i heilagdomen, det sanne tabernaklet, som Herren hev reist, og ikkje eit

menneske (Hebr. 8, 1-2). Jesus er alt det eg og du må ha for å møte Gud, for å bli frelst, for å arva himlens herlegdom som Guds arving og Jesu Kristi medarving. Han er heilag, uskyldig, rein, utan synd, opphøya til himlane, dertil er han rettferdig og kan gjera den rettferdig som har trua på Jesus, han er vårt liv, han er døra som fører oss til Gud, og han er veien til himmelen, han er alt det du ikkje er men må ha for å arva evig liv, og han kan alt det du ikkje kan. Det som var umogeleg for oss, det gjorde han. Du som alltid har forlite, gå til Jesus, til Guds ord, som seier: «*Min nåde er deg nok!*» Det Jesus gjorde og er, det er nok for deg, kven du så er.

Det er til dei som er oppreiste med Jesus (Efes. 2, 1-22). Gud talar til vidare her i Kolles. 3. kap. og formanar oss til å leva det nye livet han har gjenfødt oss til ved å uppreisa oss med Jesus. «So døyd då dykkar jordiske lemer: utukt, ureinskap, ovhug, vond lyst og havesykja (begjær), som er avgudsdyrking! for desse ting kjem Guds vreide over dei vantruande.» (vers 5-6).

For slike ting kjem Guds vreide yver dei vantruande, det er eit ord som me bør merka oss. Synda har alltid sine fylgjer, og det verste er at den som gjer slike ting, og lever i vantru og synd, over han kjem Guds vreide. Her var nemnt utukt, og under det kjem all seksuell omgang utanom ekteskapet, anten du er gift eller ugift, og sambuarar utan å vera gift, i såkalla «papirlaust ekteskap», syndarar mot naturen som praktiserer homoseksualitet, ureinskap i tanke, ord, eller handling, vond lyst og begjær, som

er avgudsdyrking. For slike ting kjem Guds vreide yver dei vantruande. Skrifta kallar dei for vreidens barn, og millom dei var me alle den tid me livde i desse ting, seier apostlen. (Efes. 2,3).

Men no skal du som er komen til trua på Jesus, som trur at du er død med Kristus for alle dine synder, og oppreist med han til eit nytt liv, du skal leggja dei alle av, saman med vreide, ilska, vonds-kap, spotting, skamleg tale av dykkar munn, og ljug ikkje mot kvarandre. Alt dette blei du avkledd den dagen du kom til Jesus, og sjølv om du ennå har og kjenner slike ting i ditt kjøt (natur), så kjem ikkje Guds vreide over deg, slik det står om den vantru, for Guds vreide kom over Jesus på Golgata. Det eg og du hadde skuld i let Gud råma Han, så me skulle gå fri. Det står i vers 9-11: «De som hev avklædet dykk det gamle menneske, med dei gjerningar det gjær og iklædt dykk det nye, som vert oppnya til kunnskap etter sin skapars bilete. Denne avklædning av det gamle menneske, og iklædningen av Jesus, det skjedde den dagen du kom til nådestolen og fann miskunn og nåde, kom til trua på Jesus og blei oppreist med han ved trua på krossens evangelium.

Og her er ikkje grekar og jøde, om-skjering og fyrehud, barbar, skyte, træl, fri mann, slik me nemnde ovanfor, her er Kristus allt i alle. Og du høyrer til Guds utvalde, heilage og kjære. Difor formanar han deg til å «iklæ deg hjartele-g miskunn, godleik, ydmykheit, spak-lykke og langmod, so de toler kvarandre og tilgjev kvarandre, om nokon hev klage-mål imot nokon; *som Kristus tilgav dykk, soleis de og*». Med andre ord be-

står kristenlivet av ein livslang kamp mot kjøtet, så det ikkje skal få rå i vårt liv, for me høyrer Jesus til og kjøtet har ingen rett over oss lenger. Les Rom. 6, 10-23! Og ikklæ oss det nye menneske med dei gjerningar det gjer, etter vår skapers bilete — Jesus — han som var og er hjarteleg miskunnsam, god, ydmyk, spaklynnt og langmodig, tolde og tilgav. Skal det lukkast avheng det av Om Heilaganden får bu og virka i oss gjennom Guds ord. Difor står det: Lat Guds ord bu rikeleg hjå dykk!

Difor seier Guds ord: Dei som er slike at dei let kjøtet råda, trår etter det som kjøtet trår etter, det som kjøtet trår etter er død og dei som lever etter kjøtet skal døy, avdi det som kjøtet trår etter, er fiendskap mot Gud — for det vil ikkje lyda Guds lov, kan det ikkje heller — og dei som er i kjøtet kan ikkje tekjast Gud. (Rom. 8, 5-ff.)

Men dei som er slike at dei let Anden råda, trår etter det som høyrer Anden til, og det som Anden trår etter er liv og fred. De er ikkje i kjøtet, men i Anden, so framt Guds Ande bur i dykk; men er det nokon som ikkje hev Kristi Ande, so høyrer han ikkje honom til.

Det går altså ikkje an å leva i synda, og å leva med og i Kristus, for han døydde for alle, so dei som lever ikkje lenger skal leva for seg sjølve, men for han som døydde og sto oppatt for dei, seier Skrifta. For den som lever etter kjøttet, skal døy, men den som døyder gjerningane åt lekamen ved Anden, han skal leva.

Difor formanar Guds ord i Kolles. 3 oss til å la Kristi fred rå i våre hjarto, den som me er kalla til i Kristi lekam, og ver takksame! Og lat Kristi ord bu rike-

leg hjå dykk, so de lærer og påminner kvarandre i all visdom med salmar og lovsongar og åndelege viser og *syng yn-deleg i dykkar hjarto for Gud*, og alt det de gjer i ord eller gjerning, gjer det alt i vår Herre Jesu namn, med takk til Gud Fader ved han!

Konene formanar han til å vera mennene sine undergjevne, so som det sømer seg i Herren. *Mennene formanar han* til å elska konene sine, som Kristus elsker sin menighet og gav seg sjølv for henne, og ver ikkje beiske mot dei. *De barn*, lyd dykkar foreldre i alle ting! for det er til hugnad for Herren. *Foreldrene formanar han* til å ikkje arga barna sine, så dei ikkje skal missa motet. *Tenarar, arbeidarar*, formanar han til å vera lydige i alle ting mot sine herrar etter kjøtet, ikkje med augnetenesta, som slike som strevar etter å tekjast menneske, men i hjartans einfelde, med di de ottast Herren. Ten Herren Kristus. Det de gjer, gjer det av hjarta, so som for Herren og ikkje for menneske. *De herrar, eller arbeidsgjevarar*, gjer vel imot arbeidarane dykkar og gjev dei det som rett og rimeleg er, for de veit at de og hev ein Herre i himmelen!

Treng me å bli minna om slike ting i dag? Treng eg og du om det?

Amund Lid

Øivind Andersen:

Forlikt med Gud

2. Kor. 5.14—21

Framh. frå førre nr.

Det var en byrde Han måtte bære, og som Han ikke kunne legge fra seg noe sted; Han måtte bære den opp på korset. Han ble gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli Guds rettferdighet, står det nøyaktig, og det er et uttrykk fra loven som sier: Det Gud krever av oss for sitt åsyn for å godkjenne oss og anerkjenne oss; det ligger i begrepet Guds rettferdighet. Det er jo oversatt ganske riktig, for man forstår det meget bedre med den oversettelsen: forat vi i Ham skal bli rettfedige for Gud.

Altså Jesus ble tilregnet meg og mitt; det tok Han på seg, og det ble Han gjort til, og det ordnet Han opp. Han sonet vår synd. Til gjengjeld får jeg alt det Han er og har gjort, og dette er altså et stort plassbytte. Guds Sønn i vårt sted forat vi til gjengjeld skulle få lov til å være i Hans sted.

Det at Han var i vårt sted, det er noe som gjelder hele menneskeheten. Det at vi får være i Hans sted, det skjer i det øyeblikk jeg tar min tilflukt til Ham. Ifra troens første øyeblikk, og det er som regel lenge før du selv skjønner at du har begynt å tro, det er som regel det, ikke alltid kanskje, men som regel.

Alt dette er av Gud, står det. Vi er altså en ny skapning i Kristus, overfor Gud en fullkommen rettferdighet, og i vårt liv er også i Jesus en ny skapning, for alt hva jeg skal være og gjøre som kristen, det som vi med et ord pleier å kalle helliggjørelse, om Guds gjerning i oss etter omvendelsen, det er jo Jesus i meg det. Det er jo Han som gjør det. Vi er et redskap for Jesus selv. Altså en ny skap-

ning i meg også; tross alt et nytt sinn som både er av Gud, og som Gud i meg ved Jesus Kristus. Alt dette er av Gud. Det er av Gud. Vi kommer ikke i bildet du og jeg med noen slags prestasjoner. Alt dette er av Gud. Frelsen tilhører vår Gud, Han som sitter på tronen, og Lammet, vitner de frelste salige. Om vi kunne tenke litt mere på det. Frelsen tilhører vår Gud, Han som sitter på tronen, og Lammet. Det er underlig å tenke på hva de synger i denne store hvite skaren. De har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod, derfor er de for Guds trone, blir det fortalt i Johannes Åpenbaring. Og så synger de: Velsignelsen og prisen og visdommen og takken og æren og makten og styrken tilhører vår Gud i all evighet. Hvor er vi hen?

Alt dette eier vi, men det er av Gud. Alt dette er av Gud og samtidig vårt. Alt dette er av Gud som forlikte oss med seg selv ved Kristus. Gud har gjort det. Han har forlikt meg med seg selv ved Jesus.

Og så ga Han oss forlikelsens tjeneste. Hvordan skal jeg kunne vite det, det er som apostelen ville ha sagt det i samme åndedrett. Fordi, sier han, fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv. Og der står det et merkelig ord i grunnteksten som det ikke er mulig å oversette. Imperfektum der betegner alltid en eksistens. Det går ikke an å oversette det: Gud var i Kristus og forlikte, for det ville bli misvisende. Det sier ikke det samme på vårt språk som grunnteksten. Men vi kunne tenke oss å si det slik: Gud eksisterte som Kristus, forlikende verden med seg selv.

Kristus, Han er Gud. Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, på den måten at Gud er Kristus. Den Jesus du ser og hører i nytestamentet, Han er Gud. Gud er dette menneske, og dette menneske er Gud. Han er Gud-mennesket, og det er Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser. Et veldig sterkt uttrykk. Jeg undrer meg på om, hvis det hadde vært skrevet idag, om ikke noen ville ha beskylt apostelen Paulus for verdensrettferdiggjørelses lære. Men vel å merk, husk på at det står at det er i Kristus Gud ikke tilregner dem deres overtredelser. Apostelen har ikke noe sted sagt at vi har dette før vi tror på Jesus, det har han ikke sagt. Verdens rettferdiggjørelseslære er meget fjernt fra apostelen Paulus, det er sikkert og visst. Men du ser hvor omfattende, hvor altomfattende forlikelsen er, forsoningen, dette at Gud i Kristus har forlikt oss med seg selv.

Så har Han da nedlagt i oss forlikelsen. Forlikelsen er fyllbyrdet. Det budskap jeg skal forkynne, det er ferdig, det er gitt. Jeg skal ikke engang formulere dette budskapet; jeg skal få lov å meddele det, jeg skal få lov å gjøre det i det språk som er naturlig for meg å snakke og på den måten som er naturlig for meg å si en ting. Men budskapet er gitt. Det kalles i Guds ord ofte å forkynne. Det bruker ordet keryx, altså: Jeg er herold. Forkynne som herold. Det var bare den høyeste myndighet som kunne sende ut en herold, nemlig keiseren; ingen andre. Herolden hadde et budskap som bare keiseren kunne gi. Dette budskap kunne en herold ikke gjøre noe med; han kunne ikke legge til noe eller trekke noe fra det. Han kunne ikke forandre på det eller si noe annet eller gi det en annen mening eller vende på det eller vri på det.

Det var det som skulle ropes ut, det som keiseren hadde gitt. Det er dette som er et bilde i Guds ord, og det er brukt her.

Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss. Jeg har fått et budskap om forlikelse. Dette budskapet er jeg et redskap for. Selv har jeg fått ta imot frelse gjennom dette budskapet; selv får jeg være Guds barn på grunn av det som dette budskap meddeler meg. Selv eier jeg Jesus, fordi Han er selv i dette budskap. Budskapet taler ikke bare om Jesus, men det bringer Jesus med seg, som Luther sier. Jesus er i budskapet; Jesus kommer til oss i ordet. Den som hører det, hører Jesus; den som tar sin tilflukt til det, tar imot Jesus. I det øyeblikk, troens første øyeblikk som jeg sa isted, så eier et menneske dette, lenge før han selv skjønner det ofte.

Dette har vi fått; dette er det vi roper ut, og når vi roper dette ut, så er vi istedenfor Jesus, det er som Hans representant: Vi ber i Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss. Det er sterke ord dette.

Jeg får altså være et redskap for Jesus. Jesus sa om sine apostler: Den som hører dere, hører meg. I samme grad som jeg bærer frem dette ord som gjorde at Jesus kunne si det om sine apostler, så kan det også sies her at den som hører meg, han hører Jesus, fordi det er Hans ord, fordi det er Hans budskap, og fordi det er gitt på forhånd. Ser du hva du har? Ser du hva det er Herren meddeler deg? Som om Gud selv formante ved oss: La dere forlike med Gud. Det er Gud som gjør det, du skal la det skje. Det er ikke du som skal forlike deg med Gud, du skal la deg forlike med Gud, og det skjer ved troen på dette.

Så er vi tilbake igjen der vi begynte. Jesus døde, og alle døde med Ham. Gud

regner med Jesus og ikke med oss; Han ber oss om å akte på det som Han har gjort, det nye som Han skjenker og gir i sin egen Sønn, og ikke akte på fortiden, og ikke komme de forrige ting ihu. Slik er Guds ord. Det er dette som skaper omsorg i hjertene våre; dette er drivkraften! Og du ser: det er dette som gjør at vi sender evangeliet til misjonsmarken.

Nå kunne jeg gå videre fra her hvor jeg nå er og tale om dette som det store misjonsmouiv. Ofte blir det jo henvist til misjonsbefalingen, som om den skulle være drivkraften. Misjonsbefalingen har egentlig en annen hensikt; den har som hensikt å si på hvilket grunnlag vi skal gå ut. Disiplene var fortrolige med at evangeliet skulle til hedningene; Jesus hadde gjort det klart for dem meget tidlig, det skjønner vi, og vi ser at det tales om hedningemisjon i det gamle testamente. Det tales om hedningene og om øyene og kongene på Tarsis og kongene fra Sjeba og Seba og alle hedninger skal tjene Ham; det er meget som er sagt i det gamle testamente. Dette var disiplene fortrolig med, og de visste at da Jesus hadde fullført sin frelse, så skulle de ut med dette. Men du kan skjønne, situasjonen var ikke lett for disse elever som ikke hadde penger og som ikke hadde noen tro nesten. Det var hårdt for dem etter Jesu død. Selv om de fikk budskap om Hans oppstandelse, så var det ikke lett. Så fikk de beskjed om å møte opp på et bestemt fjell i Galilea, hvor Jesus hadde satt dem stevne, står det. Da de kom der, så møtte Han dem, og da de så Ham, tilba de Ham. Men noen tvilte, står det; de turde ikke tro for bare glede, vet du. Kan det virkelig være Han? tenkte de. Er det virkelig Han! Det er jo sånn det har vært, når det står: Noen tvilte. Så trådte Jesus frem, og så sier Han: Meg er gitt all makt i himmel og på jord;

som menneske, som den som har sonet vår synd, som den som har stått opp av graven, som vår representant og stedfortreder har Han nå fått all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut. Det er derfor dette som er det viktigste i hele misjonsbefalingen. Så slutter Han med: Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Du kan tenke deg disse som altså som sagt: de hadde ingen ting, de hadde ikke ressurser i det hele tatt, og de visste ikke hvor de skulle skaffe seg det heller; og de hadde ikke sympati eller anerkjennelse eller noen ting. Kan du tenke deg en mer håpløs oppgave? Så sier Jesus at de kan være frimodige, for Han har all makt i himmel og på jord, og det er derfor de skal gå, og så er Han med dem.

Det er ikke noe som har utbredt seg slik i denne verden som det disse elleve begynte med, det er det ikke. En kan si hva en vil, men det er ingen som kan nekte det, for det er en kjennsgjerning. Det er slik i dag også; vi har ikke meget. Drivkraften for apostlene var at de kjente Jesus, og det ligger i kristenlivets natur og vesen, eller skal jeg heller si, i evangeliets natur og vesen, at det vil utbre seg. Det er ikke uten grunn at det er gjort en sammenligning. Det står jo i 1. Mosebok at Gud befalte menneskene: Vær fruktbare og bli mangfoldige og oppfyll jorden! Det var en befaling. Men når menneskene etterkommer den befalingen, så tenker de ikke på at de har den befalingen; det er ikke derfor de gjør det, men fordi det er menneskenaturen. Slik er det på det åndelige område også. Krisri kjærlighet tvingar oss. Det er evangeliets natur og art dette; det vil videre. Først og sist vil det dit hvor det aldri har lydt.

Det er en sorg for meg at jeg ikke har vært på misjonsmarkene, men jeg var

glad en gang Lindkjørn sa til meg: Det er ingen som preker så meget på misjonsmarkene som du, du preker over alt du. Han tenkte på den gjerningen jeg har hatt her på Fjellhaug, så det må vel være det man kaller et strategisk punkt da som Herren har plassert meg på. Men det var en stor trøst for meg da han sa det, for det er en hjertesak for meg dette at evangeliet skal komme til hedningene. Jeg ser på misjonærene at de er mine representanter også der ute; de er der ute på våre vegne, vi kan ikke reise alle sammen. Men vi kan være med å holde dem der ute, det kan vi, og det gjør vi.

Så ser du drivkraften, så ser du misjonsmotivet, og så ser du først og sist hva du selv eier og har i Jesus.

Kjære Jesus, vi takker deg for ditt ord. Det er du som har gitt oss dette ordet Herre, du som selv kommer til oss i dette budskapet. Jeg ber at du vil stille med oss slik at alt det som dette ordet inneholder må bli virkeliggjort i og gjennom oss, slik som du vil. Å Herre, om du kunne få gjøre oss her på Fjellhaug til virkelige redskaper for deg selv og for ditt ord. Det ber jeg om i ditt navn. Så vil jeg takke deg også for denne kveldsstund, Herre. Amen.

ALT er gitt oss, i EN

1 Joh. Kap. 4

«I elskede» Det er Guds holdning til oss i Kristus, og i denne tro skal vi få be om Hans veiledning. «For en er eders lærer, Kristus» Matt. 23, 10 og veiledningen den gir Han oss gjennom/ved sitt ord ved Den Hellige Ånd. Vi skal få vende oss til Ham, det troverdige og sanndrue vidne, (Åp. 3, 14) Og Han møter vi i Guds ord (Skriften) så alt og alle som vil ha deg bort i fra det, er ikke av Gud.

En skal ikke tro enhver ånd som forkynner Jesus, sier Herren oss her gjennom apostelen Johannes, men prøve den på om det er Skriftens Jesus som forkynnes. Om vitnesbyrden om Ham stemmer overens med Åndens (Skriftens) vitnesbyrd. Jesu vitnesbyrd er profetordets ånd. (Åp. 19, 10). Først av alt må det være selve grunnkjennetegnet på åndens vitnesbyrd om Jesus! dette at Han er Kristus (Gud) og likeens det Guds lam som bærer verdens synd.

Dette er det døperen Johannes vitner

om Ham. Det Guds lam som bærer verdens synd, er Guds Sønn. (Joh. 1, 29 og 34). Mange falske profeter er gått ut i verden v.l. Derfor gjelder det at vi tar til oss av Guds ord, for ved det opplyser Den Hellige Ånd oss, om Jesus. Og disse (de falske profeter) utmerker seg nettopp ved at de rokker ved Skriftens vitnesbyrd om Ham.

Johannes forutsetter og her god kjennskap til læren hos leserne, altså, ikke bare hos noen spesielt utrustede, men hos alle, siden han oppfordrer dem *alle* til å prøve åndene om de er av Gud. Og de prøves nettopp på hva de lærer om Jesus. Hans person og Hans gjerning! Er den ånd av Gud, som sier det trengs noe mere til salighet enn det som er gitt oss i Kristus? Nei, sier Guds ord. «Den som har Sønnen, han har livet, den som ikke har Guds Sønn han har ikke livet» (1 Joh. 5, 12). Det er det det står og faller med! om jeg har Guds

Sønn eller ikke! Dermed er viktigheten av læren slått fast, for på læren prøves åndene om de er av Gud! Ikke å undres på at satan setter alt inn på å få oss til å betrakte den som mindre betydningsfull.

Dette synet ser vi og har fått fotfeste innenfor store grupper av bekjennende kristne i dag. Du kan høre sagt: Det er nok å tro på Jesus. Men da må en spørre: Hvilken Jesus?

Dette er Guds advarsel til oss. Antikristens ånd er også i verden, og han strider for den totale overtagelse, (ikke minst ved falsk lære) noe som og omsider vil lykkes, inntil Kristus tilintetgjør ham. 2 Tess. 2,8.

Paulus sier til efererne (Ap.gj. 20,32) at han overgir dem til Gud og til Hans nådes ord. Dette er det en fremfor alt må holde fast på. Frelst for Jesu skyld alene! På grunn av hans uforskyldte lidelse og død i vårt sted, for våre synders skyld. Gud vil ved nådesordet bevare oss i troen, inntil forløsningen. (1. Pet. 1,5) Det er ordet om den frelse som allerede er ferdig for oss. Det er ikke noe mere som skal eller må skje i så måte, nei, det er et fullbragt verk! Men skal vi bli bevart i denne frelse, så trenger vi stadig å minnes på hva som er gitt oss av Gud. Nådesordet!

I v.4 tales det om han som er i oss, nemlig Kristus. Han har overvunnet verden og han er større enn han (djevlen) som er i verden, står det. Paulus skriver til Kol. i kap. 2 v.15: « Han avvæbnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, idet han viste seg som sierherre over dem på korset».

Derfor, *i Ham* har vi seiret over dem. Vi har fått del i Kristi seier! Gud gav oss

alt i Ham! Så dersom vi blir i Ham har vi og del i hans seier. Vi har i oss selv ikke noe middel eller mulighet til seier, men i Ham er seieren, ja, Han *er* vår seier!

De er av og taler av verden og verden hører dem. (v.5) Her er det det naturlige menneskets forstand og fornuft det er tale om. Det vi utifra vår egen forstand er istand til å gripe, synes er rimelig osv. Men det naturlige menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. (1 Kor. 2, 14). Han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig. Derfor er forutsetningen at en har fått del i, er født av, Guds Ånd, og er lært av Ham (Ånden) (1 Kor. 2, 13). Skal vi forstå skriftene, må Jesus opplate vår forstand. (Luk. 24,45).

Villfarelsens ånd viser seg bl.a. i at vedkommende ingen virkelig innsikt har, i det som hører Ånden til. «Han hører oss ikke.» (v.6 Joh.) sier her, at vi faktisk skal være istand til å skjelne mellom Guds Ånd og villfarelsens ånd, nettopp på dette!

Men den som er født av Gud og lært av Ånden, han kjenner igjen Guds «røst» (Guds ord) Han *hører* Guds ord, Joh. 8, 47 og videre! *derfor* hører I ikke, fordi I ikke er av Gud. Kort og greit! Dette skal ikke diskuteres, men tas til hjertet som det sanne Guds ord det er. «Mine får hører min røst» (Joh. 10, 27). Han (Jesus) er den som må opplate vår forstand så vi «hører» Skriftens vitnesbyrd, (Budskapet) om Ham!

Dette skulle gi oss en ydmyk holdning innfor Skriften. Her kan intet taes, her må alt gies en, av nåde! Vi er mørke i oss selv og avhengige av lys utenfra, Guds lys!

Men til den som ved troen på den Herre Jesus Kristus har fått del i Ånden, står der: «For Ånden ransaker alle ting, også dybdene i Gud» (1 Kor. 2, 10 og 1 Kor. 2, 12). «Vi har fått den Ånd som er av Gud, *forat* vi skal kjenne det som er gitt oss av Gud».

(v.7-21) Her kommer det klart fram at kjærligheten er av Gud, og altså ikke av oss. Det er altså ikke noe vi kan «fremleske» enn si tvinge fram. Nei, det må gies oss! Og det gis oss i Jesus Kristus. Gud er kjærlighet, og den som er av Gud, vil også ha Guds kjærlighet. Det ser en i ekte broderkjærlighet, (som ikke er varme følelser, først og fremst) den er som Guds kjærlighet, (fordi den er av Gud) og Han *handlet* for at vi skulle bli frelst. Og Han handler fremdeles, gjennom sine troende. «*Kristi* kjærlighet *tvinger* oss» (2 Kor. 5, 14).

At Gud elsker oss, det har han bevist og åpenbart oss i og med Golgata kors, hvor han gav sin enbårne sønn, til en soning for våre synder, for at vi skulle leve ved Ham. «Gud *har gitt* oss evig liv og dette liv er i Hans Sønn» (1 Joh. 5,11). Syndens lønn er døden, men der ingen synder er, der er heller ikke syndens lønn, døden! Synden tok Han bort idet Han naglet den til korset. (Kol. 2, 14).

Vi skylder å elske hverandre, men bare Gud kan gjøre det så. Han som selv oppfyller det han krever av oss.

Vi kan vite at vi er i Ham og Han i oss utifra at vi kjenner det som er gitt oss av Gud (1 Kor. 2, 12). «Vi har sett det og vitner» (1 Joh. 1,2). Å bekjenne Jesus i egentlig forstand er nettopp å si det samme om Jesus, som Gud i sitt ord, sier om Jesus. (Bekjenne = å si det samme som.)

Ikke utifra oss selv, vårt eget hjerte, men utifra hva Gud ved Den Hellige Ånd har åpenbart for vårt hjerte. Jeg gjentar i grunnen bare etter Gud!

Det er altså ikke dette, at *jeg* holder det for å være sant, men jeg har fått det åpenbart, er blitt overbevist om at det er sant. *En* har overbevist meg! Derfor kan ingen i egentlig forstand bekjenne Jesus som Herre, uten Den Hellige Ånd. Det hele bygger nemlig på Åndens åpenbarelse.

Vi har *kjent* og *trodd*, skriver apostelen i v.16 her, med det at de har kjent og trodd, er ikke ment en eller annen følelse eller opplevelse, men heller *opplysning!* en åpenbarelse av Guds kjærlighet, i og med Kristus og Ham korsfestet. Dette at Ånden har fått levendegjøre dette for vårt hjerte. Og dette, at Gud gav sin enbårne sønn til en soning for våre synder, det er den fullkomne kjærlighet som driver frykten ut. (v.18). Dette at en «ser» Guds kjærlighet åpenbart i (ved) Kristi kors, v.10 og det gir frimodighet for dommen. Og i og med denne tro som er skapt ved dette, er vi som han (Jesus) for Gud og for verden! Her deler vi hans kår, i trengsler, lidelse, forfølgelse, stadig misforståtte og fremmede, (ikke må noen tro han vil bli behandlet annerledes enn sin Herre og Mester her i verden. Joh. 15, 20) og for Gud en evig herlighet. Den herlighet Jesus hadde del i, for han kom til verden, den har vi nå del i, i Ham, og Han har *kjøpt* oss den! Han har kjøpt oss *rett* til herligheten! Og betalingen var Hans dyre, hellige blod. En fullgod betaling! Å, du forunderlige Gud!

Den som har fått dette klart for sitt

hjerter, han har ikke lenger trelens frykt for Gud. D.v.s. han frykter ikke lenger hugg og slag og dom, men har frimodighet og vet seg elsket av Gud i Kristus og for Kristi skyld. Hos ham, har den fullkomne kjærlighet drevet frykten ut! Her volder ikke synden og det syndige vesen

skrekk for Gud, men en inderlig sorg og bedrøvelse fordi en er Gud til sorg, og vi dømmer oss selv og gir Gud rett. Men alt er virket, av Ham som virker *alt* i alle. (1 Kor. 12). Hellige oss i sannheten, ditt ord er sannhet!

Einar Kristoffersen

Carl Fr. Wisløff

Uklarhet i forkynnelsen om dåpen

«Det er neppe noe som er mer skikket til å hindre vekelse enn den stadige innprenting av at den døpte fremdeles er Guds barn». Dette uttalte professor Gisle Johnson i 1881. Hundre år er gått, men vi har stadig grunn til å lytte til den gamle professors advarsel.

I forkynnelsen — især den geistlige — blir det ofte sagt at gjennfødelse bare skjer i dåpen. Likesom en bare blir født én gang, så kan en bare bli gjennfødt én gang. Og når en er gjennfødt i dåpen, så er en Guds barn, objektivt sett. Selv om et menneske vender seg bort fra Gud og blir vantro, så er han fremdeles Guds barn, for det ble han i dåpen. Det han da må gjøre, når han våkner til alvor og ettertanke, det er å ta fatt på nytt i den daglige omvendelse.

Grundtvigianerne hevdet slike tanker, og det var denne retning Gisle Johnson vendte seg imot. Nå mener mange prester at det som Johnson advarte imot, i virkeligheten er sann luthersk lære.

I lekmannskretser har man derimot holdt seg til Pontoppidan, som taler helt annerledes. I «Sannhet til gudfryktighet» leser vi: «Blir en synder atter gjen-

født i sin omvendelses-tid, etter at han har tapt dåpens første gjennfødende nåde? — Ja, enhver omvendelse fra døde gjerninger og oppvekkelse til et nytt liv, er en ny fødsel. — Er dåpen ikke det eneste gjennfødelsesmiddel? — Nei, Ordet har samme kraft og virkning. 1. Pet. 1,23.»

Jeg vil hevde at Pontoppidans syn er både bibelsk og luthersk. Hva sier NT om de frafalne? Vi leser i Ap.gj. kap. 8 om en Simon, som tok ved troen og ble døpt. Men så viste det seg at hans trosforhold ikke var i orden, han tenkte og handlet som en hedning. Da sa Peter til ham: *Omvend deg* fra denne din ondskap, og be Herren om måskje ditt hjerterets ondskap måtte forlattes deg!

Omvend deg, lyder det til dem som er falt fra etter dåpen. Johs. Åp. 2,4 ff. 2,16 ff. — Paulus minner korintierne om det gamle Israel; de hadde gått igjenom det Røde Hav og tatt imot manna i ørkenen; det var forbilder på dåp og nattverd, som menigheten i Korint hadde mottatt. Apostelen advarer: «Likevel hadde Herren ikke behag i de fleste av dem». 1. Kor. 10.

De som er kommet bort fra Gud etter dåpen, de er mange. «Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brand?» De må få høre at de må omvende seg, ta et redelig oppgjør med synden — og vende seg til Jesus og tro på syndenes forlatelse i hans navn.

I denne omvendelse blir de født på nytt ved troen på Guds ord. 1. Pet. 1,23 og Jak. 1,18 taler om gjenfødelse ved Guds Ord. Melanchton taler på samme måten i det lutherske bekjennelsesskrift Apologien: «Etter at vi er rettferdiggjort og gjenfødt ved troen, begynner vi å frykte og elske Gud — dette kan ikke skje før vi ved gjenfødselen mottar den Hellige Ånd» (Johnson og Casparis overs. s.66) — «Jakob har sagt om gjenfødselen at den skjer ved evangeliet» (s.81). Se hele avsnittet om «hvordan gjenfødselen går til» (s.58 f.).

Læstadianerne har nylig vist til disse steder i en uttalelse, som konkluderer med at «de frafalnes omvendelse er en gjenfødelse» (gjengitt i Fast Grunn 1981 s. 307)

Du skal vende tilbake til dåpen, blir det sagt. Men hva er meningen med dette uttrykket? Ifølge Luther vil det si at en i omvendelse og tro vender tilbake til det løfte Gud ga i dåpen. Så skulle en ikke tale om dåpen uten at en også understreker omvendelsen og troen. Løftet gagnar jo ingen uten at en tror det!

En skulle ikke trøste noen ved å vise til det nakne faktum at en er døpt. Dåpen er en kilde til trøst for den som tror på Jesus. Men ikke for noen annen.

En av de nye, foreslåtte dåpssalmene ligger her åpen for misforståelse: «Og ved tidens grense lever fortsatt dine

løftesord ved døpefonten, dåpens lys forblir når livet slukner» (nr. 383). Vi vil tro dette er riktig ment. Men uttrykket er i hvert fall meget risikabelt, for hva er dette «dåpens lys» som forblir når vårt liv er sluknet? La ingen få det inntrykk at frelsen er en gitt sak bare en er døpt.

Mel.: Å hvor skjønt det i himmelen er!

1.

*Å hvor stort at du kom herved,
Ja ufattelig kjærlighet.
I fattige kår, ble du frelseren vår
under domen og døden går.*

Kor:

*Hvor salig å hvile der, og eie en
Frelser kjær. Som gikk inn i vårt sted
mot maktene stred. Vant seier som varer ved.*

2.

*Å hvor stort at du villig var, og bli
sent av en himmelsk Far.
For ordet ble kjødt, for oss livets brød
en tilflukt i liv og død.*

3.

*Å hvor stort at du Jesus kjær,
Bragte soning for en og hver.
All vår skyld ble betalt, og du tok
på deg alt. Du ropte det er fullbragt.*

4.

*Å hvor stort du stod opp av grav,
Din rettferdighets dragt oss gav.
Du til himmelen for, Vår frelser og bror,
Å kjærlighet rik og stor!*

Ragna Brentøy

Den som holder hans ord, han kjenner ham

Av Marius Jørgensen.

Og derav vet vi at vi kjenner ham: om vi holder hans bud. Den som sier: Jeg kjenner ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er ikke sannheten; men den som holder hans ord, i ham er sannelig kjærligheten til Gud blitt fullkommen. På dette kjenner vi at vi er i ham. 1. Joh. 2,3—5.

Hensikten med dette brev er krystallklar: Samfund med Faderen og Sønnen, evigt liv, ikke synde- som det fremgår av de fire «for at», som vi finner i 1,3 og 4-2,1 — 5,13. Det hele går ut på å kjenne Gud. Å ha fellesskap eller samfund med Gud, er i grunnen samme sak som å kjenne ham. Den som lever i det samfund med Gud og hans barn som Johannes har innbudt oss til i kap. 1, han kjenner Faderen og Sønnen og har dermed det evige liv. Det er et liv som leves i troen, selv om Johannes ikke har sagt et ord om tro ennu. Men han har talt meget om hvordan troen ytrer seg, og fører til en vandring i lyset, så ingen synd blir fålt. Synden blir erkjendt som synd og kjendt som synd, og derfor bekjendt som synd. Her er den indre front i det sanne liv.

Men i vår tekst går han tilsynelatende over til den ytre side av livet, så andre kan bli klok på, om de har en kristen for seg eller ikke. Det kan ikke være usynlig (Mat. 5,14; Apg. 4,13). Det må være sammenheng mellom det indre liv og den ytre ferd. — Det nytter ikke å sperre sin kristendom inne som en privatsak, men det nytter heller ikke å lage en kristelig fasade, dersom det ikke er ekte liv

bak. — Ellers er det også nødvendig for oss selv å eie klarhet over om vi er sanne kristne eller ei, og det er egentlig den side av saken v. 3 taler om: Og derav vet vi at vi kjenner ham: om vi holder hans bud.

Bakgrunnen for at apostelen sier det på denne måten, er at det var kommen en vranglære (fra Korint), som gikk ut på at Jesus og Kristus var to forskjellige personer uten sammenheng. Dette syn førte med seg, at det ble ingen forbindelse mellom tro og kristnes daglige vandel. Kristendommen ble forandret til en teoretisk, mystisk størrelse uten praktiske konsekvenser. Disse folk kaldte seg selv gnostikere, d.v.s. kjennere av Gud, og det er i motsetning til denne falske gudserkjennelse — 1 Tim. 6,20 — at Johannes gjennom hele sitt brev taler om den sanne gudserkjennelse, som alltid har praktiske følger, så sandt Jesus er både sann Gud og sandt menneske i uoppløselig enhet, siden han «ble kjøtt og tok bolig i blandt oss».

De ofte gjentagne: «Dersom vi sier» i 1,6,8,10—2,6—4,20 er påstander fra denne vranglære, og det som sies, vitner alt sammen om en overfladisk syndserkjennelse. Det viser alt sammen, at en falsk kristuserkjennelse aldri fører til en ekte og dyptgående syndserkjennelse, for de to ting hører merkelig nær sammen. Det blir derfor livsviktig å få klarhet over, om vi kjenner Gud i sannhet, eller det hele er snakk og overfladisk hjernespinn, og den sak avgjør Johannes meget bestemt: Vi vet at vi kjenner Gud!

Han nevner flere sikre kjennetegn på det i brevet, og det første ser sådan ut: Derav vet vi at vi kjenner ham: om vi holder hans bud. Det lyder ikke det minste teoretisk, men klart og håndgripelig. Den andre side av saken er like så klar i v. 4: Den som ikke holder hans bud, er en løgner, dersom han sier at han kjenner Gud, fordi hans praktiske liv motsier hans påstand. Det er altså en løgn å snakke om kjenskap til Gud, dersom det ikke viser seg i å holde hans bud.

Det er sagt at dette brev er den første kristne etikk, og det har meget på seg,

for her holdes hele tiden på, at det kristne liv viser seg i en kristen vandel, og dersom det ikke viser seg på den måte, er der intet liv. Det hevder han imot dem, som vil nøyes med bare teori. Vi kunne sitere hvert eneste kapitel flere ganger til bekreftelse på, at det forholder seg således. Det skinner igjennom overalt, at dersom vi ikke holder «hans bud», så kjenner vi ham ikke — mens Guds kjærlighet har nådd sin hensikt i den som holder dem (v.5).

(Framhald neste nr.)

Reiseruter for våre forkynnere i Norsk Luth. Lekm. misjon

2 halvår 85.

1. Odd Dyrøy:

Suldal, Dalekvam, Stanghelle, Brekke, Breivik, Yndesdal, Norheimsund, Tørvikbygd, Varaldsøy, Stord, Nærbø 26/11-1/12.

2. Godtfred Nygård:

Bremnes, Fitjar, Stranda, Ellingsøy, Elnesvågen, Sannidal, Ås, Askim, Bygland, Randaberg, Varhaug 24/9-29/9.

3. Reidar Linkjendal:

Namdalen, Askim, Ås, Håvik, Tysver, Elnesvågen, Randaberg.

4. Amund Lid:

Til disposisjon. Sannidal.

5. Andreas Bø:

Til disposisjon. Sannidal.